

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Mangelen på ungdomsboliger og regeringens uvilje til at gøre noget alvorligt ved sagen er velkendte fænomener.

I sommeren 1985 fik 1955 ud af 2180 ansøgere til kollegieværelser i København – eller næsten 90 pct. af ansøgerne – afslag på deres ansøgning om kollegieværelse. I Århus stod 1600 på venteliste, det største antal nogen sinde, og der var udsigt til at skaffe 150 boliger til disse 1600 mennesker. I Odense oplyste det regionale indstillingsudvalg, at der i juli 1985 var 124 boliger til 873 ansøgere. I midten af august 1985 var i alt 5000 ansøgere blevet afvist.

Den af regeringen foreslåede indsats indeholdende først og fremmest en ungdomsboligkvota for 1986 på 2500 (en forhøjelse på 500 i forhold til 1985) er helt utilstrækkelig. Der er ej heller nogen grund til at formode, at problemerne vil kunne løses gennem det private værelsesmarked. Således viste udtalelser fra kollegiekontoret i Århus, at det er håbløst for de mange studerende, der strømmer til Århus, at finde en bolig på det private udlejningsmarked (se Aarhus Stiftstidende den 16. juli 1985). I masser af tilfælde opræves langt over 1.000 kr. om måneden for et værelse, og det kan unge, der påbegynder en uddannelse, ganske enkelt ikke magte økonomisk. De har derfor en af følgende muligheder:

At de er så heldige at bo i den by, hvor de får uddannelsesplads og fortsat har mulighed for at bo hjemme. Det fynske regionalindstillingsudvalgs undersøgelse for Odense viste, at i 1984 måtte godt 1/5 af de nye studerende vælge denne løsning, der givetvis ofte må være utilfredsstillende både for forældrene og den unge. Eller at man er så »heldig« at kunne skaffe værelse eller lejlighed gennem slægtninge eller bekendte (Odense-undersøgelsen viser, at næsten 1/4 af de nye studerende i forbindelse med studiestart fik bolig gennem venner eller familie (16 + 8 pct., altså i alt 24 pct.)).

Det er altså ikke vanskeligt at se, hvem der bliver taberen, nemlig den unge, som får anvist studi-

eplads i en »fremmed« by, som ikke kan skaffe bolig gennem forbindelser, og som ikke har forældreøkonomi eller formue i ryggen. Det er arbejderbefolkningens unge, der kommer sidst i køen og derfor ofte står over for den sidste mulighed, nemlig simpelt hen at opgive at påbegynde uddannelsen. Det er ikke kendt, i hvor mange tilfælde dette bliver konsekvensen.

Boligministeren har i svaret på spørgsmål S 1461 (folketingsåret 1984–85) oplyst, at boligministeriet ikke råder over tal, der belyser dette problems omfang, men at centralindstillingsudvalget for kollegier i hovedstadsområdet vil foetage en undersøgelse.

Selv om der er mindre årgange på vej, er der ingen udsigt til, at problemerne vil kunne løses uden en stærkt øget indsats.

Underskuddet af ungdomsboliger fik i sidste halvdel af 70'erne lov til at vokse sig stort. Der blev fra 1976 til 1981 kun opført 657 nye kollegieværelser/ungdomsboliger! (Kilde: udtalelse fra ungdomsboligrådet d. 1. oktober 1981).

I 1982 og 1983 opførtes formentlig op mod 3000 enheder i alt ud af en samlet kvota på 4000 for de to år, idet omkring 1000 enheder gik til at finansiere løsningen af problemer i eksisterende kollegier.

Også i 1983, 1984 og 1985 har der været en årlig kvota på 2000, og også her har der hvert år været tale om, at en del af kvoten er gået til at støtte eksisterende byggeri (nettokvota 1984: 1478, 1985: formentlig ca. 1800). Hertil kommer, at i hvert fald Københavns kommune ikke har kunnet udnytte sin del af denne kvota!

Disse tal skal sammenholdes med, at der i perioden, hvor der stort set ikke blev bygget ungdomsboliger – altså sidste halvdel af 70'erne – forsvandt et meget stort antal billige lejligheder, der tidligere havde stået til rådighed for unge. (Disse forsvandt som følge af ejerlejlighedsudstyknings, saneringer osv.). Også værelser forsvandt i stort antal.

I denne periode opstod et efterslæb på måske 15.000 ungdomsboliger. Dog kom der så lidt flere dårlige værelser (kælderværelser, kvistværelser